

Lumea se-adâncise-n luturi

Gabriel Cristea

Coborî aseară vântul
murmurând a primăvară,
și-un fior roind pământul
mușină pală de moară.

Înfloreau livezi cărunte
pe meleaguri părăsite,
armăsari cu spic în frunte
alergau sub răsărite...

Înărițe-nsângerate
ciuguleau amurg de soare;
Ierburi moi și legănate
înălțau maci de-a călare.

Prin păduri-nimeni-nu-trece
mlăzi își arcuiau moșia
într-un ceas cât alte-n zece,
stăpânindu-și veșnicia.

Timpul îmi părea de stană,
lumea se-adâncise-n luturi
și din cenușia-mi blană
se-nălțau fantastici fluturi...